Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

ROBERT STORM PETERSEN

UGLER I MOSEN

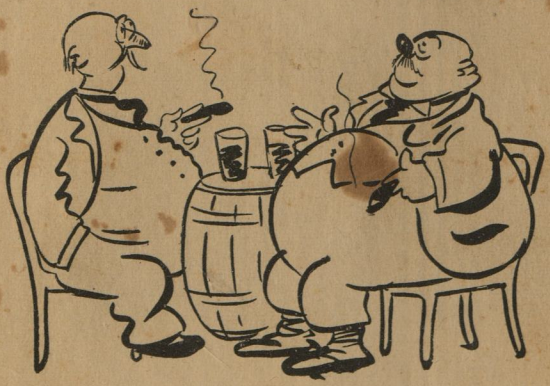

JESPERSEN OG PIOS FORLAG
1928.

257
029
805

20.-

UGLER I MOSEN

INDHOLD

Ugler i Mosen 5
Gas 15
Holm og Madsen 23
Hr. Wiegenlieds mærkelige Metamorphose 41
Hr. Obersteins natlige Vandringer . 53
Ballonparken 63

ROBERT STORM PETERSEN

UGLER I MOSEN

JESPERSEN OG PIOS FORLAG
KØBENHAVN - MCMXXIX - OG OSLO

ROBERT STORM PETERSEN

PROPPEN I (udsolgt) . . . 1918
TAKT OG TONE (udsolgt) . . 1919
DET ER IKKE MIG (udsolgt) . 1920
HOTEL JAZZ (udsolgt). . . 1921
USANDSYNLIGE HISTORIER . 1927
UNDER TRE ØJNE . . . 1928

SPECIALBOGTRYKKERIET
SOFUS PETERSEN & H. P. HANSEN
KØBENHAVN

UGLER I MOSEN.

Søren Sivsko læner sig med Ryggen mod et Guldsmedevindue og begynder at udsende følgende Lyde, der efterhaanden finder ud af det usandsynlige Skæg, der dækker det halve af hans sarte Artemis Hoved.

Karaffelmorderen og mig optraadte sammen som Dillerister i flere forskellige Etablissementer i, om jeg saa maa sige, en Række a' Aaringer.

Saa en Aften i Skomringen slog Karaflen ud med Gulerødderne og be' liggende — og saa faldt Tæppet og Orsjestret gik hjem med nedfalden Flip og ingen Udsigt til Grin de første Par Dae'. Karaflen var gaaet ud a' Nomret — og der be' stor Glæde henne paa Politivolistasjonen — den tykke Olsen med Englehodet be' saa rørt, a' han stak mig hal'tres Øre te' en Kop Salep — han æ' den fermeste Overpolitivolibetjent jæ' har om-

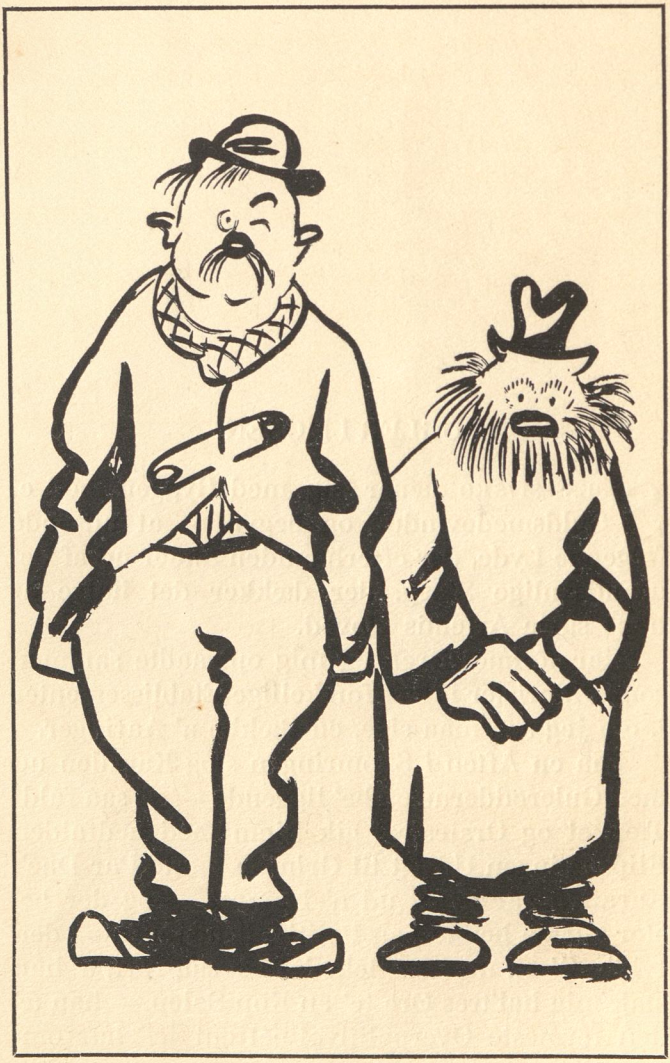

favnet i min Tid — han har saa store Fødder, a' man ka' gaa foran ham i flere Dae', uden og vide a' det æ' hans Gagakker man staar paa.

Naa — jæ' tog Bestik a' Madam Lummersværs Bazar med Radio — naar a' der be' Ørenlyd te' og høre den.

Jæ hoppede ner i Sodomaet — der va' seks Trin — og ét til — men det ta'er man aldrig.

Saa sad jæ' og slobrede lidt Blaasyre i mig men a' jæ' lorgnetterede Panoramaet.

Jæ' skævede te' Bavsiden a' en gevaldig Porsjon a' en yngre Dame, som a' der var stavlet op ved Bordet sammen med en saakaldt Herre, der li'nede en arbejdsløs Tyrevogter fra Wilders Plads. Han rullede med Øjnene, saa man be' bange for, a' de sku' trille ud paa Gullet og a' man saa sku' ligge og lede etter dem — mens a' Pigen stak a' med en anden Sjentelmand.

Jæ' kendte godt Lædyen — hun hed Emma — men be' kaldt Blodappelsinen, ved det a' hun altid var sur, og be' rød i Skallen naar hun be' gal.

Jæ sad etter Haanden og fek samlet mig lidt Futterisme under Parykken, — og jæ' regnede ud, a' han — Tyrefægteren saa ud te' og ku' plyndre en ubekendt Herre for tre Segarer, uden og gaa og fortryde det bavetter.

Og jæ ku' osse hitte ud a' — a' der var Ugler i Mosen Peddersen — der var no'ed som a' jæ' inte maatte faa ing i Ørnene.

Men jæ' æ' inte Direktiv eller Dikketiv — hvæ' det hedder — jæ la'r Folk passe sig sel' — sel' naar de æ' ve' og drone.

Saa gore jæ' min Referents te' Madam Lummersvær og neg mig støjende op paa Gaden — der la' saa fedtet som en Aal og snoede sig mellem Kulisjerne — der æ' altid Vrøvl bav Kulisjerne i den Gade. Oppe paa fjerde Sal i et gevaldig Hus som a' der li'nede Sing Sing i en Film fra tres'erne — ku' man høre a' en saakaldt Husfader var ve' og sla' Hodet ne'r i Lageret paa en saakaldt Husmoder fordet a' der ingen Stejefedt va' — som a' han ha'de gaaet og glædet sig te'.

Jæ' stagede mig ne'r te' Bulevarden, hvor a' jæ' satte mig paa en nymalet Bænk og afventede bedre Tider.

Karaffelmorderen, som ellers plejede og ligge nejen under Bænken — saa a' man ku' brue' ham te' Maatte — var væk. Han var væk, som et Rørsøm, der falder ne'r fra et Tav paa en fem-

etasjers Ejendom, hvor a' der ligger en Blikkensla'r og roder i en Kæfert — og en billig Uldtrøje.

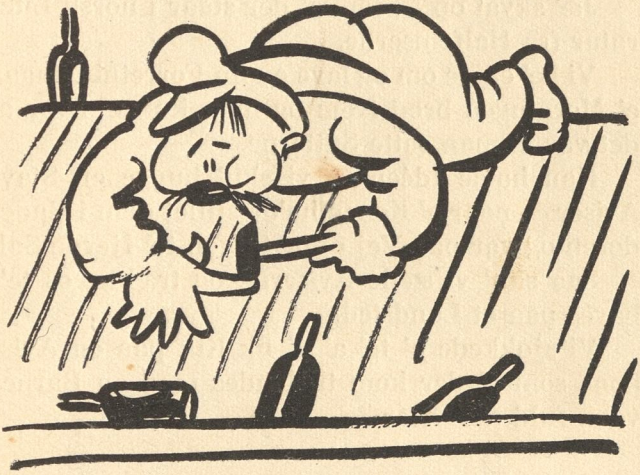

Jæ' var ganske alene i Atmosferen.

Saa faldt jæ' i Dvale — lie'som man plejer her til Lands — jæ' maa ha' lagt mig ne'r, for da jæ' vovnede la' jæ' og kikkede op i Busten paa en ilter Mand inghyllet i Skæg og Sperikum — han lugtede saadden a' Romtoddy — saa jæ' troede, jæ' va' i Troperne.

Han sagde — han var døvstum — det vil sie' — han lavede den — han gik rundt ved Dørene og spillede Mester Jakel med Gulerødderne — og den ga' Bonus — saadden a' han altid var i Besiddelse a' saamange Slanter — ha' Slanter —

som a' man sae' paa Tordenskjolds Tid — saa a' han ku' fugte den tørre Plet — og saaledes leve et hæderligt og pletfrit Liv.

Vinden raslede gennem Ærmegavene.

Jæ' skvat op — som a' der staar i norsk Literatur fra Halfemserne.

Vi be' enige om og lave en fin Forretning naar a' Morningen brød frem og man ku' se' hvor a' det var a' man satte Sutterne.

Han ha'de Idéen — vi sku' hugge en Stavl Aviser — naar a' Konen ha'de stillet dem i Gadedøren og var paa Vej op a' Stigen te' fjerde Sal.

Saa sku' vi sælle Aviserne og trække os te'baves paa et Landsted.

Vi sjokkede a' te' a' vi fik Kik paa en Aviskone som a' der kom trillendes med en Barnevovn fuld a' Aviser.

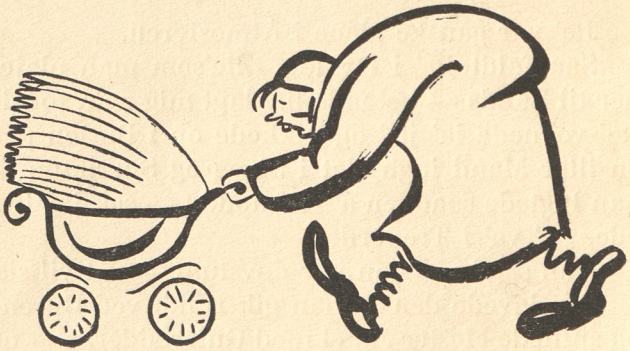

Og ganske rigtigt — hun lod Vovnen med Aviserne staa paa Fortovet og hoppede som en Skade op a' Trapperne for og stritte en Avis ing te' samtlige Ingbøggere i Huset.

Nu — eller aldrig, sagde Fuldskægget og störtede frem med hævet Tomehavk — men jæ holdt ham te'baves med et Jerngrev i Fryndserne.

Jæ ha'de faaet Betænkeligheder — jæ be' blød i Uldtrøjen a' og tænke paa Konen — der maatte slide for Mand og Børn.

Saa tog jæ' en Tiøre som der la' ensomt i Vestelommen og var ved a' omkomme a' Kedsomhed — og den la' jæ' paa Avisbunken — og saa tog jæ' en Avis og fjernede mig te' en stille Vals a' Straus — jæ va' beroliget — mens a' Skægget huggede baade Avisbunken og Tiøren — tvi ham — tvi ham — Peddersen.

Jæ' tyede te'baves te' Bænken og foldede Avisen ud — men jæ fik ikke læst no'ed for det a' den stod paa Ho'det — og jæ' gad ikke og vende den — men te' sidst be' Kundskavstrangen for stor — og saa vendte jæ' den med et Snuptav.

Og saa, lie' med ét faar jæ Øje paa et stort Bilje a' Tyrefægteren med de rullende Øjne — lyslevende sad han der og skulede og nejen under stod, at der var udlovet en Dumsør paa en sjangtil Sum for og rende op til Pollitiet og sie' hvor a' han vor te' og faa fat i.

Det gore jæ' — men han var der inte! Blodappelsinen var saa uvidende som en Masipangris tredje Juledag — og alt hva' jæ' fik ud a' den

Roman, var a' tykke Olsen vilde ha' de hal'tres Øre igen — for det a' jæ' farede med Anekdoter før Frokost.

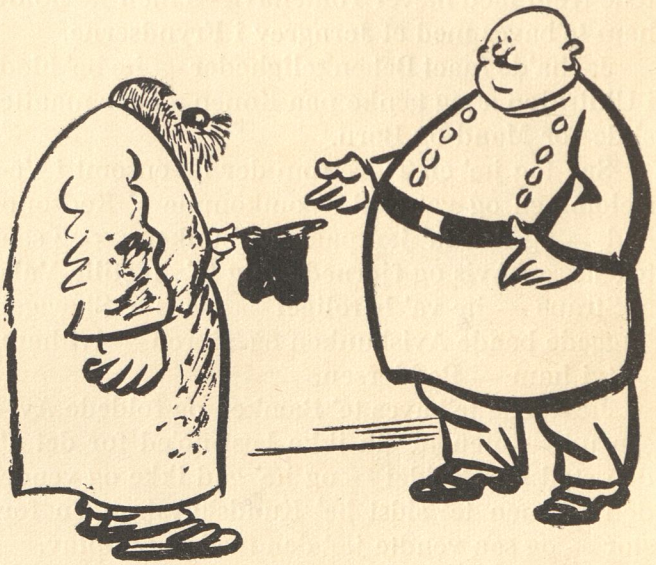

Saa fløgtede jæ' ud te' en øde Ø paa Nørrebro og dér levede jæ' a' Havegrus i længere Tid.

Men saa be' jæ' ked a' det — og ætter en Rekreation i en anden Klasses Jernbanevogn, der var glemt i en Handskebotek paa Gamle Kongevej, begav jæ' mig atter ud i Livet. Og nu æ' jæ'

parat te' og tae' Næven op a' Lommen — hvis a' der tilfældigvis sku' være en Krones Penge der er i Stand te' og skvatte ner i den.

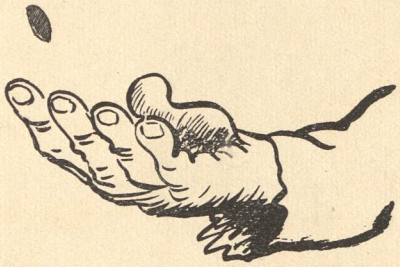

GAS.

Min Medfange var en yderst sympatisk Mand — han havde en høj klar Pande, rene blaa Øjne og gik paa Indianermanér indad paa Fødderne — han kunde sine Klassikere — havde læst alt og kunde omtrent paa Fingrene hele Charles Dickens og Haandbog i Motorkørsel.

Vi gik — eller rettere sagt — vi skulde gaa i nogle Skridts Afstand fra hinanden, men da jeg er saa svær, lagde man ikke Mærke til, at min Ven gik lige bag ved mig — derved fik vi snakket lidt sammen paa Vej til Gaardturen.

Jeg sad paa niende Aar, for at have kørt i for stort Sving omkring en sølle Gade i Roskilde og var af to Genier iført Kasket og Rheumatisme bleven skrevet for Udaaden — og fik elleve Aar i Bolt og Jern — min Medfange havde aabnet en Sodavand i Kirketiden og derved vækket en Ka-

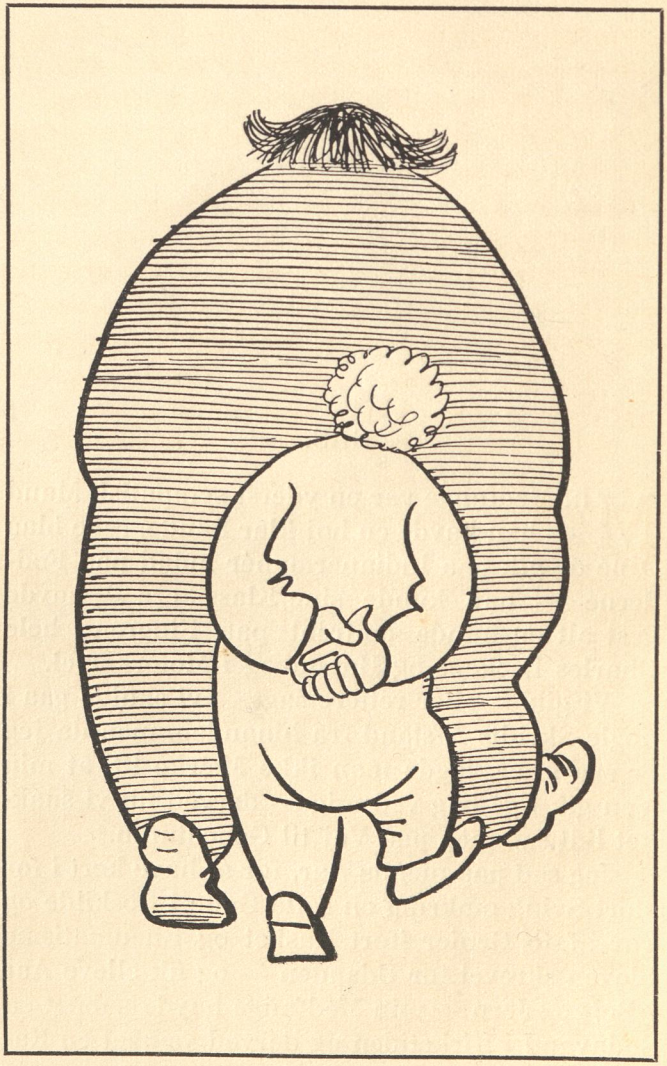

nariefugl i Naboejendommen — — dybt nedbøjet vandrede han i Fængsel, for der at indesluttes i syv Aar i kortklippet og depraveret Stemning. Vi sled troligt Dagene og lignede et Par gentile Idioter i en moderne Operette.

Han slog mig stilfærdigt paa Ryggen og hviskede hurtigt til mig, at vi skulde forsøge første Dør til venstre — — det gjorde vi — den var aaben — og vi kom ind i Direktørens Kontor — der var ingen — undtagen Direktøren — og ham regnede vi ikke med — vi gik videre — og lidt efter sad vi i en Drosche paa Vej til Byen.

Aftenaviserne indeholdt en komplet vildledende Meddelelse om Flugten og vi var sikre paa ikke at blive genkendt, naar blot vi gik og stod som vi var.

Næste Dag skete der en Afskedigelse indenfor Politiet — samt tre Forfremmelser.

Min Medfange, der afslørede sig som Professor i røgede Varer fortalte mig om en sær Fange, der havde siddet i Cellen ved Siden af hans — en lille stilfærdig Mand, der hed Gustafsen — født i Vimmelby og lys af Lød — han var idømt livsvarigt Fængsel fordi han i Distraktion havde tabt en Urtepotte med en Kaktus ned i Hovedet paa en forbigaaende Person.

Denne Person, hvis Hoved maa have været noget skørt — idet nemlig Urtepotten slog det i Stykker saaledes at Manden, der var Bud for en Spaakone paa Solitudevej — himlede uden forudgaaende Varsel.

Gustafsen var idømt Indespærring paa Livstid og var dermed afskaaret fra at holde illustrerede Ugeblade og have Krystalapparat.

Han led i Stilhed — hans Taalmodighed var uden lige — han havde dresseret sine Tøfler til at gaa alene — gøre højre og venstre om, formere Rader og presentere Gevær.

Han spekulerede paa Livets Problemer — han, der, medens han var en fri Mand, ikke tænkte paa andet end Surbrød med Fedt og Spegepølse, der var hans Livret, samt do. Postkort med Clara Bow i Badedragt.

Han tegnede Figurer i Luften med sin ynkelige Pegefinger og i hans lille ovale Hjerne opstod sære Tanker og store Idéer. Dag efter Dag tradskede han i sine slubrende Træsko frem og tilbage i Buret og Time efter Time gik som Aar efter Aar — langsomme Aar — uden Fodbold og Dilettantkomedie med paafølgende Bal.

I nitten Aar havde han indaandet Fængselsbaciller saa store som Krokodiller — han havde Hallucinationer, der vilde have faaet en Goya til at føle sig som en Lygtepæl uden Lys — hans Hoved brændte af Fængselsfeber — hans Ben var som to Stænger Lakrids i et ophedet Hjørnevindue til Gaden.

Men af alle disse Lidelser opstod Genialiteten hos Manden. — Da hans Hjerne havde gennemgaaet Umulighedernes Apotheose — blev den énsidig og klar som Krystal — nu tænkte han kun

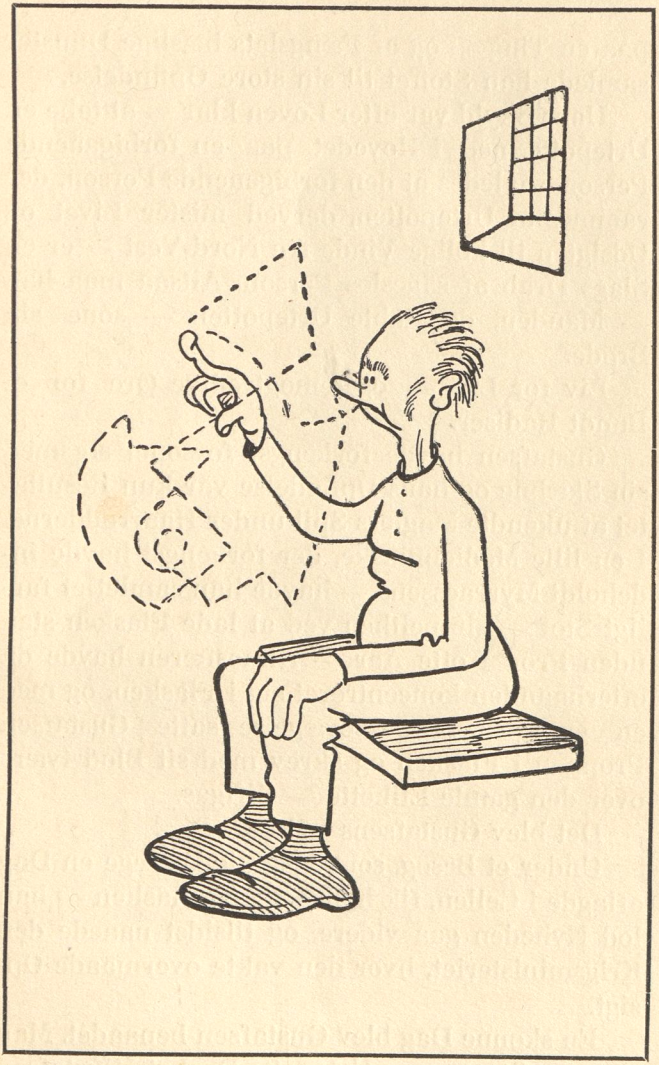

paa én Ting — og af Fængslets hæslige Dunster samlede han Stoffet til sin store Opfindelse.

Hans Skyld var efter Loven klar — at tabe en Urtepotte ned i Hovedet paa en forbigaaende Person, saaledes at den forbigaaende Person, der rammes af Urtepotten, derved mister Livet og Udsigten til kølige Vinde fra Nord-Vest — er en Slags Drab af sagesløs Person. Altsaa maa han — Manden, der tabte Urtepotten — sone sin Brøde.

Liv for Liv — og femogtredive Øre for et Bundt Radiser.

Gustafsen havde forlængst forsonet sig med sin Skæbne og hans Opfindelse var kun Resultatet af ukendte Magters Spil under Haarrødderne. I en lille Medicinflaske, der forlængst havde indeholdt Myrraessens — havde han samlet et farligt Stof — simpelthen ved at lade Flasken staa uden Prop i otte Aar — Atmosfæren havde da efterhaanden koncentreret sig i Flasken, og med en energisk Haandbevægelse satte Gustafsen Proppen i Flasken og skrev med sit Blod tværs over den gamle Etikette — Giftgas.

Det blev Gustafsens Lykke.

Under et Besøg, som Anstaltens Læge en Dag aflagde i Cellen, fik han Øje paa Flasken — han lod Nyheden gaa videre, og tilsidst naaede den Krigsministeriet, hvor den vakte overmaade Opsigt.

En skønne Dag blev Gustafsen benaadet. Man slog en Streg over Urtepotte-Drabet. Gustafsen

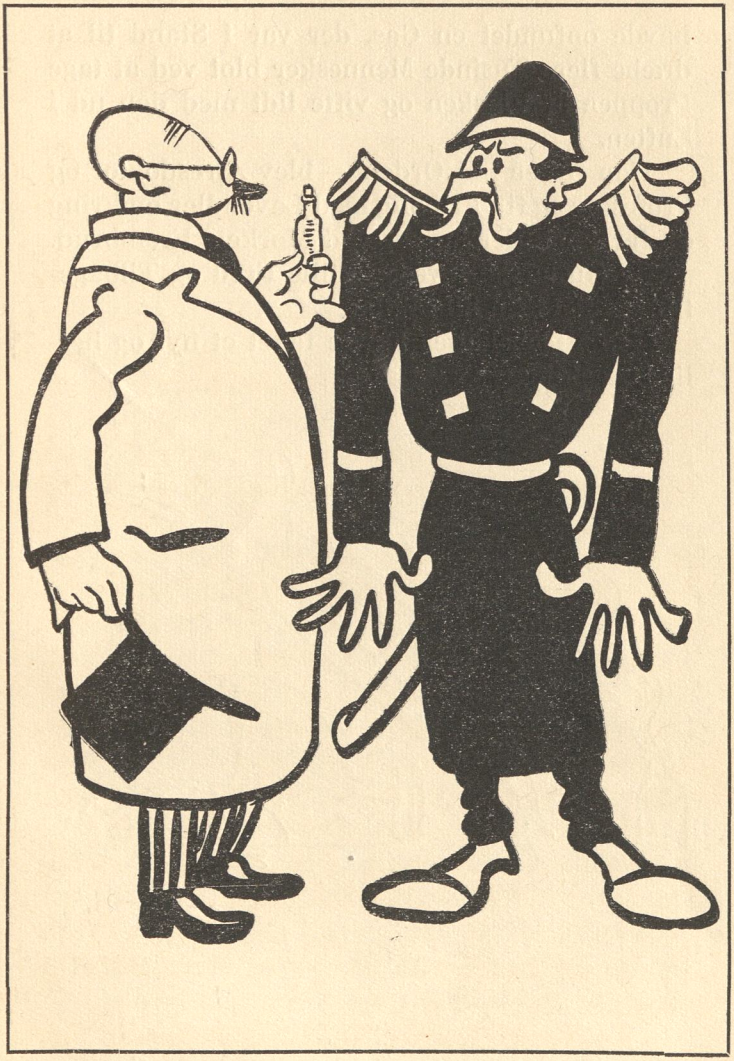

havde opfundet en Gas, der var i Stand til at dræbe flere Tusinde Mennesker blot ved at tage Proppen af Flasken og vifte lidt med den ud i Luften.

Han fik en høj Orden — blev Æresdoktor og Professor og fik Fribolig med Lavendler omkring og Jernport, der lukkes ved Mørkets Frembrud.

Og Gustafsen levede i stille Fred og Tilbagetrukkethed i sin lille Villa.

Men Videnskaben havde faaet et nyt og herligt Legetøj.

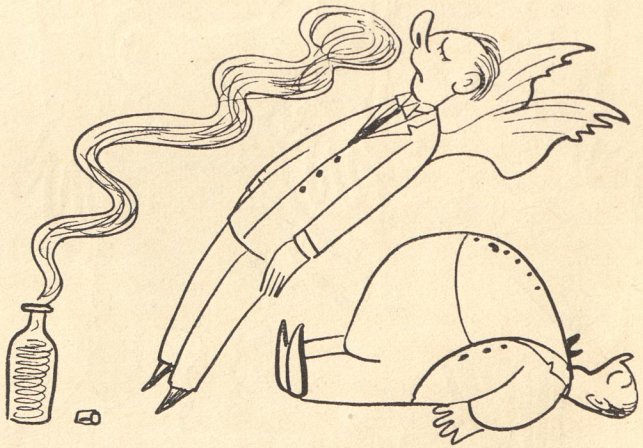

HOLM OG MADSEN.

En Detektiv-Historie.

I Aaret 1901 var Charles Holm og hans uadskillelige Ledsager, Dr. Madsen, stadig paa Færde; man husker bl. a. Holms Triumfer ved Paagribelsen af "Manden med Fiskefrikadellen" og Tilintetgørelsen af "Syjomfruens Mordplaner mod Kejseren af Lemvig", for ikke at tale om den grufulde og uhyggelige Sag, der i Bladene omtaltes som "Bøffen, der skreg".

En tidlig Morgen gik Holm og Madsen gennem det endnu slumrende London; en enlig Kæmpebetjent, der stod paa et Hjørne og gabede, saa man i Øjeblikket troede, det var Nedgangen til den underjordiske Jernbane — var det eneste, der afbrød Stilheden — en Summen af de utal-

lige Telefon- og Telegraftraade forøgede Stilheden.

Den berømte Privatopdager var paa Vejen hjem fra Stationen i Scotland Yard, hvor han havde afleveret en Pakke, han havde fundet i en Automattelefon i Russell Square. Pakken indeholdt en Uldtrøje med Altan, en Suppeterrin af Blik og to Par Sokker, men da de var for smaa til Madsen og for store til ham selv, ansaa han det for rigtigst at aflevere dem.

I Nærheden af Dokkerne tog Holm ham plud-

selig i Nakken og dukkede ham ned med saadan en Kraft, at begge Knæene gik ud af Madsens elegante silkestribede Benklæder. — Det var bag nogle store Tønder, som Madsen snusede til med stor Interesse, det forekom ham, at de indeholdt Whisky — men da han fik Tjære paa Fingrene, opgav han Snusningen.

Der laa de og saa, at to Mænd i nogen Afstand derfra krøb ud af en stor Kasse, der havde indeholdt russiske Gæs.

Holm og Madsen listede sig, dels paa Hælene og dels paa Taaspidserne, efter de to Mænd.

Holm hviskede til Madsen: "Smaa Folk — russiske Smaafolk — Bolscheviker — den ene minder om Trotski, hvis ikke han var skaldet og havde rødt Overskæg — har de Revolveren, Madsen?" "Ja," hviskede Madsen, "jeg har en dejlig Browning — den ligger hjemme i Servanteskuffen!"

"Idiot!" mumlede Holm, medens han foldede et Kort ud paa Stenbroen — det var Omegnen af Farum Sø.

"Denne Sag minder mig om Problemet "Violinsoloen i Overkelnerens Cigarfutteral," sagde han — "det gælder først og fremmest om at faa Navnene at vide paa de to Personer." Men da pludselig den ene af de to mistænkelige Herrer raabte til den anden: "Hov — Jensen!" og den anden svarede: "Ja — Olsen!" Saa var den Side af Sagen hurtig opklaret, og den berømte Opdager

besluttede at opgive Sagen, da han ellers vilde komme for sent hjem til Frokost.

Senere paa Dagen finder vi Holm og Madsen i deres Ungkarlebolig i Bakerstreet — som en fjern Brummen lød Londons evige Færdsel op til den stille Stue, hvor Ilden knitrede i Kaminen. Holm tog et Stykke gloende Kul og tændte sin Kridtpibe; han var meget indskrænket og utilnærmelig den Dag, og i Distraktion kom han til at lægge Kullet paa Hovedet af Dr. Madsen, der sad paa Gulvet foran Kaminen og læste i "Den

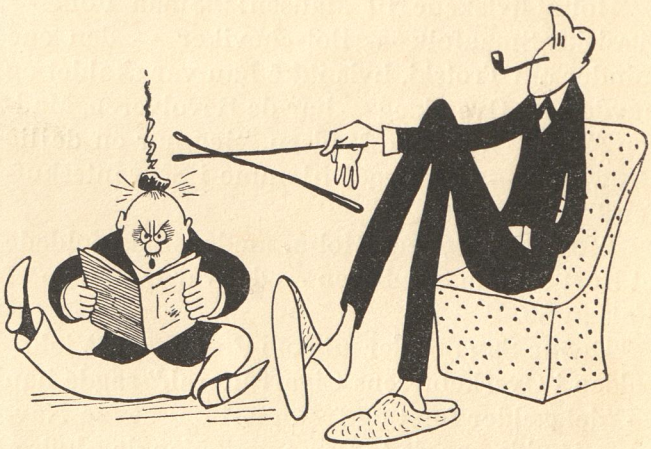

store Bastian". I det Fjerne hørtes en Cykleklokkes dumpe Slag — det frøs tolv Grader i Skyggen — paa Island. Med et Skrig fo'r Madsen op: "Hvad Pokker er det, Mand!" Holm tog Kullet med Ildtangen og lagde det tilbage i Kaminen.

"Kære Madsen," sagde han, "vi vil faa en anstrengende Nat, glem ikke Deres Muffediser; jeg har tænkt over Sagen, den mærkelige Affære, som vi kalder "Det krogede Træben", og jeg er kommen til den Slutning, at De i de sidste Dage render her og smider Tændstikker paa Gulvet. Jeg vil ikke mere bo sammen med Dem, hvis De ikke er mere huslig, Madsen! — Hvad Træbenet angaar, saa er det slet intet Træben, men en Damptromle, — som sagt, vi faar en anstrengende Nat!"

Madsen rejste sig med et Sæt og skyndte sig ud i Køkkenet, lidt efter kom han ind, og med et Lettelsens Suk sagde han: "Gudskelov, jeg var bange for, at vi ikke havde mere Sodavand. — Hvor gælder Rejsen, Holm?"

Holm rakte sin lange Arm op under Loftet og tog en Vejviser, der hang i en Snor i Lampekrogen; efter at have bladet længe om, opdagede den geniale Forsker, at Bogen laa omvendt: "Vi tager med 10,25 til Puttingham Darbingtonshire. Grev Knapost venter os, — man har knust en Rude i Hans Naades Drivhus, men hvad der er værre: Slottet er brændt ned til Grunden!" "Hm," mumlede Madsen, medens han snørede sine Støvler.

Holm smilte ud i Luften — et ejendommeligt, blegt Smil, der mindede om Sufflørkassen i Sønderbro Teater — havde han allerede løst Problemet?

Hele Vejen i Toget sad Holm sammenfaldet som en Lommekniv — med Fødderne i Frakkens

Inderlommer. Madsen ærgrede sig, han sad med en Flaske Whisky — men havde glemt Proptrækkeren.

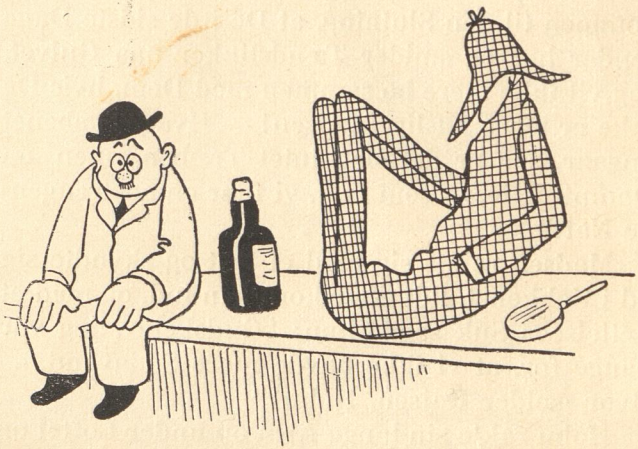

Grev Knapost holdt uden for Stationen med en tohjulet Trækvogn; han hilste hjerteligt paa den store Opdager og hans Ledsager, som satte sig op paa Trækvognen, mens Greven tog et fast Tag i Stængerne og rullede afsted.

Hullet i Drivhuset.

De ankom til Drivhuset, der laa ganske øde uden for et Biografteater, en Bondedreng stimlede sammen, og en enlig Landbetjent paa Rulleskøjter forsøgte at splitte Mængden. Holm tog den ene Rulleskøjte og slog Drengen i Bagdelen, — Drengen hylede op om at melde ham til Po-

litiet. Holm gav Rulleskøjten tilbage til Betjenten, som humpede hen til Drengen for at modtage Anmeldelsen.

Et blaaligt Skær hvilede over Dr. Madsens Næse. Langsomt men sikkert krøb Holm paa Knæ ind i Drivhuset. Han blev derinde i to Timer, Greven og Madsen var stivfrosne, da han kom ud. Hans Ansigt straalede af Opdagerglæde, da han raabte: "Ja, Hr. Greve, der er ingen Tvivl — Ruden er slaaet ud, man kan stikke Armen gennem Hullet, — det var et stort Skridt. Nettet trækker sig sammen!" Greven rømmede sig og stammede: "Ja — javel, Hr. Madsen, men — æh — det har vi jo vidst hele Tiden!" "Ganske vist," sagde Holm, "men tror De, jeg er Opdager for ingen Ting — hvor laa Slottet?"

Greven pegede paa en lille sodet Plet af Størrelse som en Cyklehue. Holm tog sin Lup frem: "Godt — Sagen er nu ganske indfiltret."

Han snuste til Madsens Hattefoer, sprang tre Gange frem og tilbage over Drivhuset og bøjede sig pludseligt ned over et Fodspor: "Et Fodspor af en Dreng, der har gaaet paa Hænder!" mumlede han; han fulgte det langsomt, — det førte ind i en Gaard og ned i Kælderen til en Urtekræmmerbutik. Holm listede sig ned, en enlig Petroleumslampe oplyste en Tønde grøn Sæbe, bag Tønden sad Drengen og læste i "Greven af Monte Cristo". "Hænderne op!" raabte Holm og pegede paa ham med en otte Hestes Revolver.

Drengen rejste sig, han var tre Alen høj og fyldt 39 Aar, — han gik hen mod Holm og sagde: "Nu ska' jæ' si'e dig no'et, min Ven — ka' Du komme ud a' Botekken her!"

Holm sprang op ad Trappen, til alt Held havde hverken Madsen eller Greven overværet Optrinet; de var forsvundne — de sad inde i Biografteatret og saa paa "Zigøjnerhøvdingens Hævn eller den bortrejste Landsby", i Hovedrollerne Høeberg og P. Andersen. — Holm saa paa Plakaten: Som Ekstranummer en komisk Film: "Rævejagt i Fredericiagade eller det forsvundne Fuldskæg". Han gik ind — gratis — Kontrolløren var gaaet hjem, hans Kone havde Fødselsdag.

Holm famlede sig frem i Mørket, og endelig fandt han en Plads — nede paa Gulvet, — han havde glemt at slaa Klapsædet ned, og mens han sad der, hørte han Grev Knapost hviske til Dr. Madsen: "Humbug — det hele, kære Madsen — der er slet ikke brændt noget Slot, og Ruden har jeg selv knust en Aften, da jeg var oplagt til sligt!" Madsen godtede sig: "Uh bliv ved, — var De meget fuld, hva', Knapost?" spurgte han familiært. Men Holm hørte ikke mere efter, han tog hjem til Baker Street. — Tre Dage efter fik han Brev fra Madsen:

"Kære Charles Holm! Den er fin. Knapost er en gevaldig Gut; det er ham, der ejer Biografen. Vi er fulde hver Dag; vi opfører et Stykke, der hedder "Den store Opdager Charles Holm paa Knæerne — eller Hullet i Drivhuset". De blev fotograferet ubemærket den Dag, De krøb efter Fodsporet, og da De aldrig godvillig vilde lade Dem fotografere, blev Knapost nødt til at lokke Dem til det. Haaber De tilgiver ham Spøgen.

Med fuld Agtelse og Hilsen

Madsen.

P. S. Hvis De vil lege med Byggeklodserne, saa ligger Æsken under Sofaen."

Holm gik ud i Køkkenet og tog sin gamle Violin ned af Tallerkenrækken, og med en usigelig ligegyldig, træt Mine lagde han sig op paa Køk-

kenbordet med Hovedet i en Asiet med Sildesalat, og langt ud paa Natten lød Tonerne af

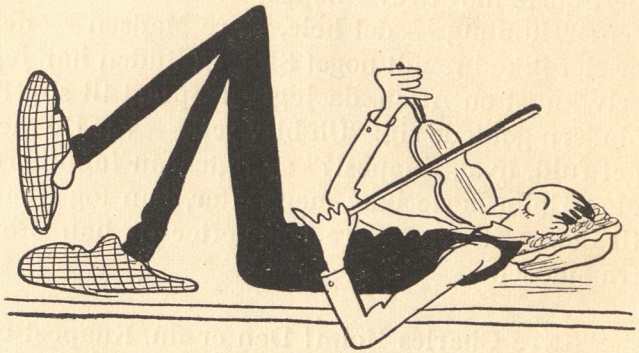

"Tingelingeling for Massa". — Den store Forbryderspecialist forberedte sig til sin næste store Opgave. Han havde faaet et smukt Takkebrev fra Kongen af Brøndbyøster, ledsaget af en Diamantnaal til 50 Øre. Holm havde hjulpet Majestæten med at tælle sammen paa en Smørrebrødsseddel engang, da Majestæten havde Plads som Reservekelner paa Dyrehavsbakken. Omsider vendte Madsen slukøret hjem, og i flere Dage talte de to Venner ikke sammen — de skrev Postkort til hinanden — Madsens var altid ufrankerede.

Holm arbejdede paa egen Haand — især fordi Madsen trængte til en velfortjent Hvile oven paa de mange Strabadser hos Grev Knapost.

Holm var lige blevet færdig med den store Sag, der omhandlede "Højskolelærerens løse

Manchetter", da han pludselig fik Telegram fra København: "Kom straks; vi er paa'en. Mikkelsen."

Holm rejste med Slangerupbanen fra Vliessingen Halmstad og naaede København sammen med Madsen, (der nu var i Stand til at gaa alene), nøjagtig tre Minutter efter at Tæppet var gaaet op for "Skoene af" paa det ny Teater. — Dr. Madsen forsøgte at blive borte i Trængselen paa Banegaarden, men da han naaede lige ud for Wivel, snublede han og faldt, — det var Holm, der havde bundet et langt Tov om hans venstre Ben. — Efter at Holm havde forvisset sig om, at Frihedsstøtten ikke var fældet, tog han et Automobil og kørte op foran Politigaarden. Et tungt Mørke hvilede over Huset, — dels over de forsamlede Opdageres skarpe Profiler. Den store Opdager blev øjeblikkelig sat ind i Sagen af Betjent Hjørlunde Avlsby, der ganske vist intet direkte vidste, men han havde læst lidt om det i Bladene — kort og godt: der havde været Indbrud i tre Hundrede Juvelèrbutikker, af de 300 var 281 Gulve opbrudte, 17 Vinduer udtagne, og de tre sidste Steder havde Tyvene revet hele Huset ned.

Holm kløede Betjenten i Hovedet og udtalte, at Sagen var ovenud triviel, men dog i visse Maader interessant.

Betjenten fortalte endvidere, at Politiet havde anholdt 500 bosiddende Borgere, 4000 Polakker og en russisk Sangforening fra Nishnij-Nóvgorod.

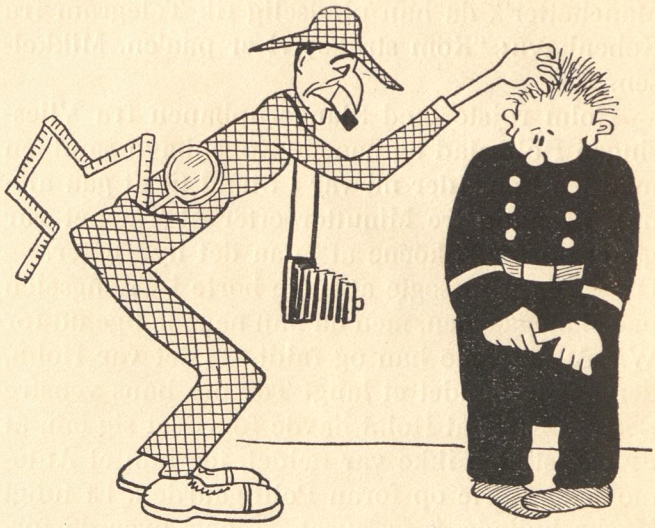

Mellem de anholdte var en Violinvirtuos fra Hillerød Savværk — han blev øjeblikkelig permitteret, da Holm beviste, at Manden, om han ikke blev klippet, vilde omkomme i Manken.

Dørene gik op, og en hel Masse Politibetjente kom ind med et mægtigt Bundt Mennesker, der var omvundet med tykke Jernkæder, en lille, bleg Mand med røde Kinder traadte frem, det var den store danske Opdager Larsen Mundelstrup — navnlig bekendt fra den store Sag om Konen, der havde taget fast Stade med en Kurv røgede Sild. Konen blev henrettet paa Amager Fælled — og Kurven med Sildene blev konfiskeret til Fordel

for Mundelstrup — der endnu havde en Anelse af Sildeduft ved Fingrene.

Han strøg lidt Ølskum af Skægget og saa haanligt paa Holm. Saa blev Bundtet delt, og Delene blev sat ind i diverse Skabe. Mundelstrup gik ind til Chefen og kom atter ud et Øjeblik efter med tre Medaljer paa Frakken. Atter kastede han et haanligt Blik paa Holm, der bukkede sig ned og tog Blikket op; han vejede det lidt i Haanden, saa kastede han det ud af et aabentstaaende Vindue — nede i Gaarden ramte det en Skriver fra tredje Kriminalkammer, saa han aldrig mere kom til at røre en Pen.

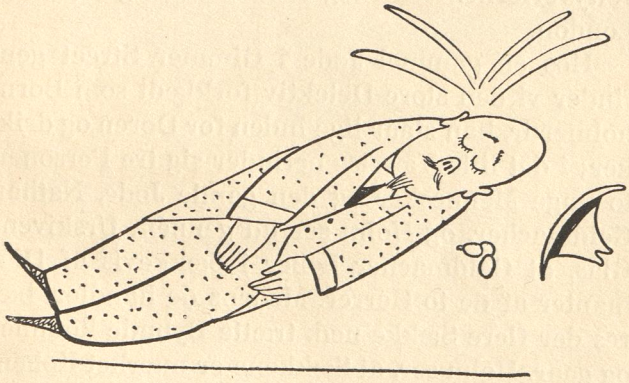

Ti Minutter senere forlod Holm og Madsen Politigaarden. — "Naa," sagde Madsen, "hvad siger De til det, Holm?" — Holm gik ind i en Gade-

dør og tog et stort Skæg paa. — "Javel," sagde Madsen, "nu er jeg med — De vil vække Opsigt!"

"Ja," sagde Holm — "det er jo det klare Vandvid — vi tager tilbage til London — der ligger Gaadens Løsning."

Holm forsvandt atter ind i en Gadedør — og tog et Skæg ovenpaa det andet.

Da han traadte ud paa Gaden, var Madsen forsvundet, som sunket i Jorden.

Holm gik til Hotellet, men dèr var han ikke; han bad Portier'en melde Madsens Forsvinden til Politiet og lade alle Biografteatre efterse, hvor Madsen var; han var anholdt af Politiet, selvfølgelig mistænkt for at være meddelagtig i Juveltyverierne. Holm tog en Drosche og rejste til London.

Hos en gammel Jøde i Gimmer Street genfinder vi den store Detektiv forklædt som Bornholmerur, han staar lige inden for Døren og drikker; i det lille Værelse befinder sig tre Personer, to unge Mennesker og den gamle Jøde, Nathan Geldmacher, og Holm ser ud gennem Urskivens Glas, at Geldmacher køber i Sækkevis af Diamanter af de to Herrer. Medens de handler, bæres der flere Sække ned, trætte Bybude kommer og gaar. Holm ser, at Sækkene er mærket København — han lader Uret slaa 13 rungende Slag — og fra Skuffer og Hylder springer Betjente frem, i en Haandevending er Geldmacher og de to unge Fyre belagte med Haandjern, — Geldmacher kun med ét, da han nemlig kun havde én Arm. —

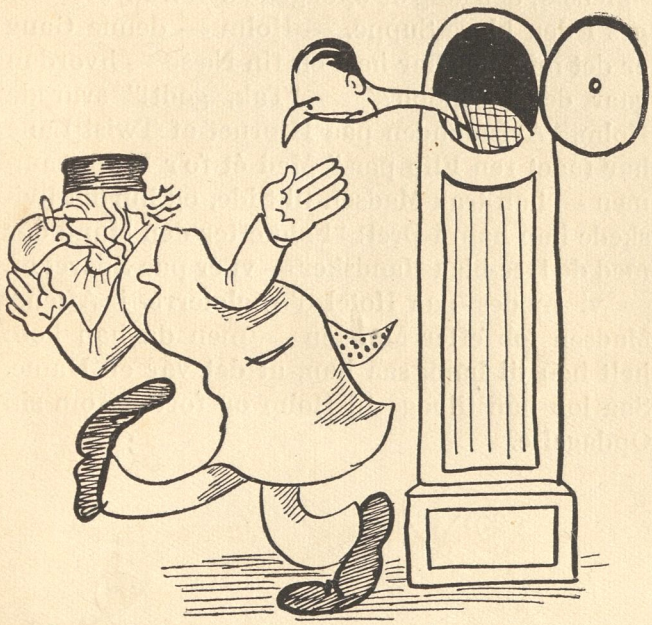

Saa rejste Holm atter til København og blev modtaget paa Banegaarden, som om han var Negerbokser. — Dr. Madsen traadte frem og lagde Fingeren paa Munden og saa meget hemmelighedsfuld ud. Han trak Holm til Side og hviskede: "Jeg har det — det hele er en storstilet Reklame, udspekuleret af et Assuranceselskab."

Politiet faar hver 3 Cigarer og en Fribillet til Helgoland — "jeg kender ham, der staar bag det hele — vi var sammen med ham hos Fyrst Kor-

pulenski, dengang de opdagede den tredje Asparges i den klare Suppe. — Holm — denne Gang er det mig, der har haft en fin Næse — hvordan gaar det i London?" — "Tak, godt!" svarede Holm, "Avismanden paa Hjørnet af Twist Lane har faaet ren Flip paa." Med ét fo'r Holm sammen — han trak Madsen til Side, og hurtigt hviskede han ham i Øret: "Følg efter den Mand dèr med de lyse-blaa Handsker — vi er paa Sporet nu — vi mødes paa Hotel d'Angleterre i Aften." Madsen løb efter Manden — men da han kom helt hen til ham, saa han, at det var en Dame. Saa løb han tilbage til Holm og fortalte om sin Opdagelse.

"Idiot!" skreg Holm — "det vidste jeg godt — Damen var en forklædt Mand — den store hollandske Haarnaaletyv — Hans van Minsandten fra Rotterdam — men lad os slaa en Streg over alt Detektiveri — jeg ser, der gaar en Film her, "De lever for stærkt" — eller "Togførerens Hustru".

Dagen efter sad Holm og Madsen ved Frokosten i d'Angleterre — udenfor stod Opdageren Mundelstrup og krydsafhørte en Bydreng — der havde glemt Adressen.

En Tjener rakte Holm en Konvolut — Madsen saa sit Snit til at hugge en Radise, mens Holm

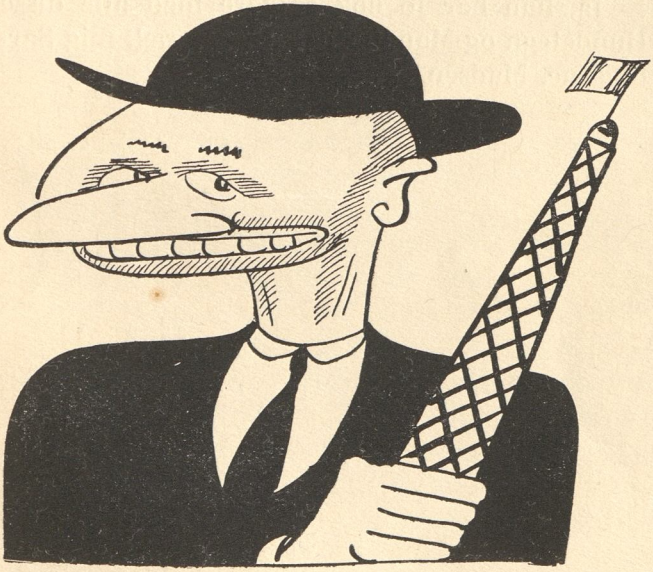

læste Brevet, og den store Detektiv smilte umærkeligt, da han foldede Brevet sammen og lagde det under Osteklokken — saa sagde han til Madsen: "Ja — min kære Doktor, — Livet er fuldt af Uldgarn — jeg fik en Meddelelse fra Tom Jackson — De ved ham fra Chicago, der i sin Tid stjal Eiffeltaarnet — han skriver, at vi endelig ikke maa rejse — han kommer hertil om et Par Dage for at stjæle Paladsteatret og det gamle Raadhus og stille dem oven paa hinanden tværs over Dronning Louises Bro — maaske overdriver han — men ved De hvad, Madsen — der er skam én, der er løbet med Hesten paa Kongens Nytorv — mens vi har spist Frokost — og Mundelstrup — ja, han har jo nok at gøre med alle disse Hundetegn og Mandtalslister — — ræk mig Sardinerne, Madsen."

HR. WIEGENLIEDS MÆRKELIGE METAMORPHOSE.

Der var pludselig sket en højst mærkelig Forandring med den kendte og sympatiske Dr. theol. Sofus Constantin Wiegenlied. Han, der ellers altid var en yderst blid, sprød og betydelig indadvendt Natur med Fjederstøvler og Slips med Rem og Spænde, var lige med ét blevet en ækel, anmassende, højttalende og ubeskeden Herre — hans Haar, der forhen laa saa glat og kæmmet, som Bølgeblikstaget paa Ydby Jernbanestation, strittede nu ud fra hans runde Hoved som en Storkerede i stiv Novemberkuling, og det tynde Skæg, der blegt og ufarligt forsøgte at dække det underste af hans Fysiognomi, var blevet til en snavset, vaad Svaberdusk, der paa en fornærmende Maade havde anbragt sig under hans rødviolette Næse — denne Næse, der forhen var uden Lyde, omtrent da.

Men det sørgeligste var, at han ogsaa duftede af Spirituosa — tænke sig, at denne stille, lille Mand, der til daglig levede et stille Liv, indhyllet i Jägers Normalundertøj og altid havde forsaget stærke Drikke og larmende Indtryk fra Storstaden — pludselig en Dag var reduceret til et aandeligt og legemligt Stykke Klatpapir — plettet af Alverdens Synd og Slam.

Familien — en Kreds af yndige Smaaborgere med nedfalden Flip og daglige Bekymringer — var dybt rystet — og burde have søgt Navneforandring til Cocktails — hans to Søstre, Frøknerne Anastasia og Henriette, vendte ham Ryggen simpelthen — og de var ikke kønnere for det.

Hans ældste Broder, der forlængst havde holdt femogtyve Aars Jubilæum som Kværulant ved Statsbanerne, tog sig Tilfældet saa alvorligt, at han lukkede sig inde i sit Sovekammer med to Aargange af Familie-Journalen og nægtede at modtage Besøg.

Den yngre Broder, der var ansat som Ingeniør i en Viktualieforretning paa Nørrebro, forsøgte at tale Sofus til Rette — med det Resultat, at han, Ingeniøren — kom til at gaa til Konfirmation med Hovedet i Bind.

Dr. theol. Sofus Constantin Wiegenlied fremturede i sine excentriske Orgier — han kom hjem ud paa Morgenstunden og raabte op, saa Viceværten, en Hr. Alfredssen, der hver fjortende Dag led af en Tandbyld, maatte tysse paa ham.

Flere Gange hændte det, at Familien blev rin-

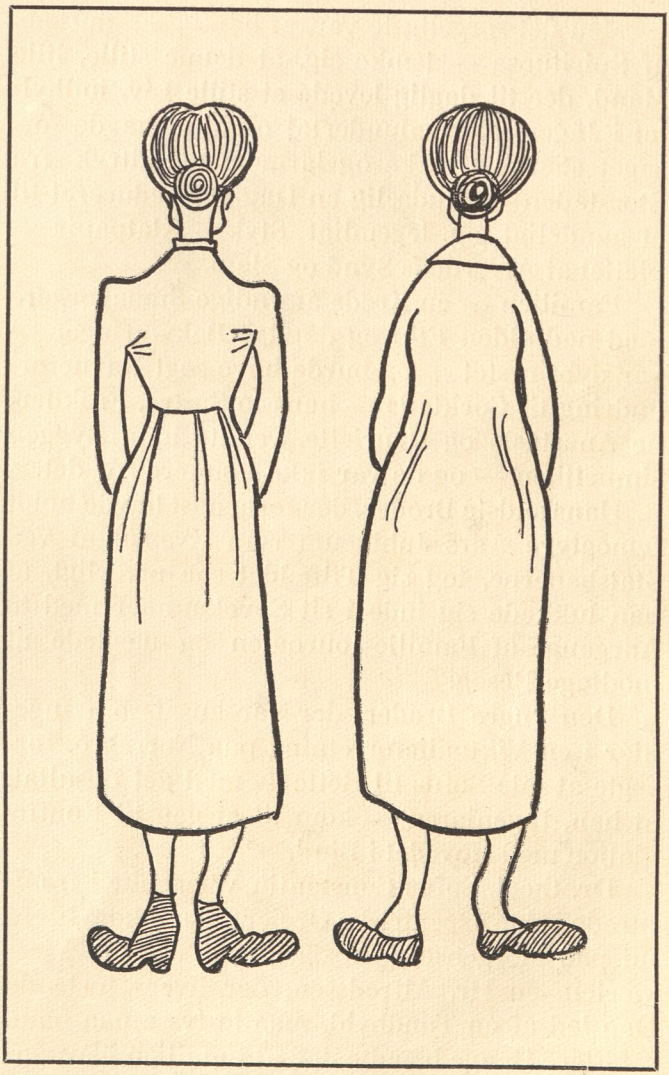

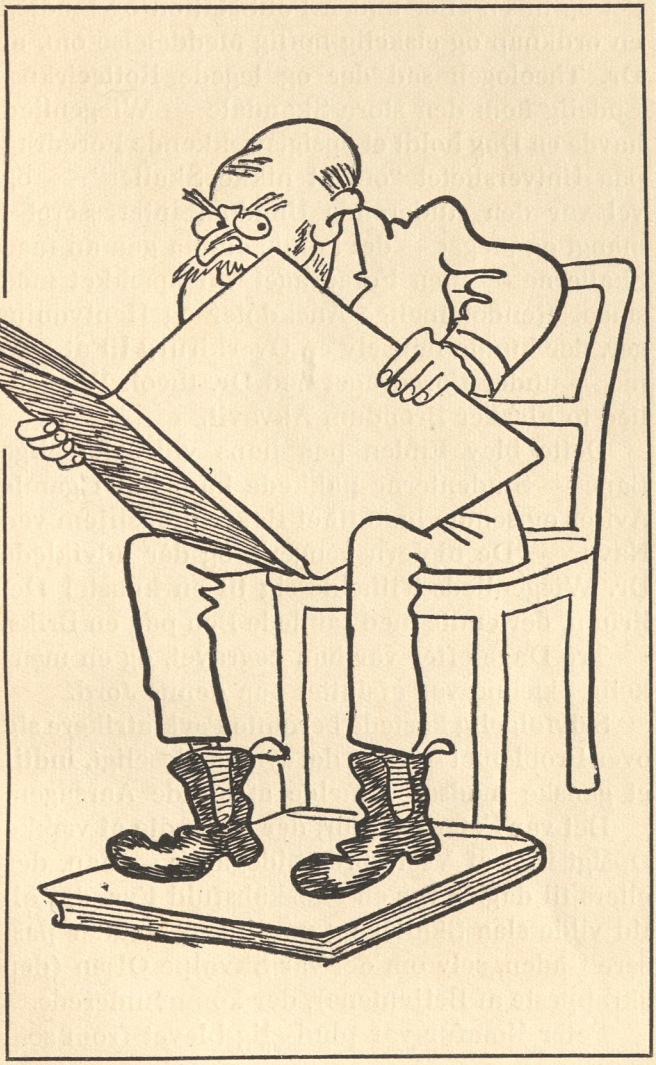

get op af en eller anden Politistation og modtog en ordknap og elskelig høflig Meddelelse om, at Dr. Theologen sad der og legede Rottecirkus. Endelig kom den store Skandale — Wiegenlied havde en Dag holdt et opsigtsvækkende Foredrag paa Universitetet "om at nikke Skaller" — og vel var den studerende Ungdom interesseret i mangt og meget — det kunde endda gaa an med Skallerne — men Foredraget var spækket med smaa, ejendommelige Anekdoter og Hentydninger, der kunde faa selv en Overkirurg til at rødme — under Foredraget nød Dr. theol. Wiegenlied to Flasker Brøndum Akvavit.

Dette blev Enden paa hans videnskabelige Bane — Studenterne pakkede ham ind i gamle Aviser og sendte ham til et Rekreationshjem ved Navn — "De ni Jernstænger", og dèr udviklede Dr. Wiegenlieds Tilfælde sig til en knastør Delirium, der endte med samlede Ben paa en Briks.

Tre Dage efter var han begravet, og en mærkelig Skæbne var afsluttet paa denne Jord.

Selvfølgelig kastede berømte Psykiatrikere sig over Problemet — men det syntes uløseligt, indtil et ganske modsat Tilfælde afslørede Aarsagen.

Det var Peter Komfur, der begyndte at vække Opsigt i en af Vesterbros Sidegader — han, der ellers til daglig var en ondskabsfuld Fyr, der altid vilde slaa Skaller og paa ingen Maader passere Gaden, selv om det var Skvulpe Olsen (den skrappeste af Betjentene), der kommanderede.

Peter Komfur var pludselig blevet from som

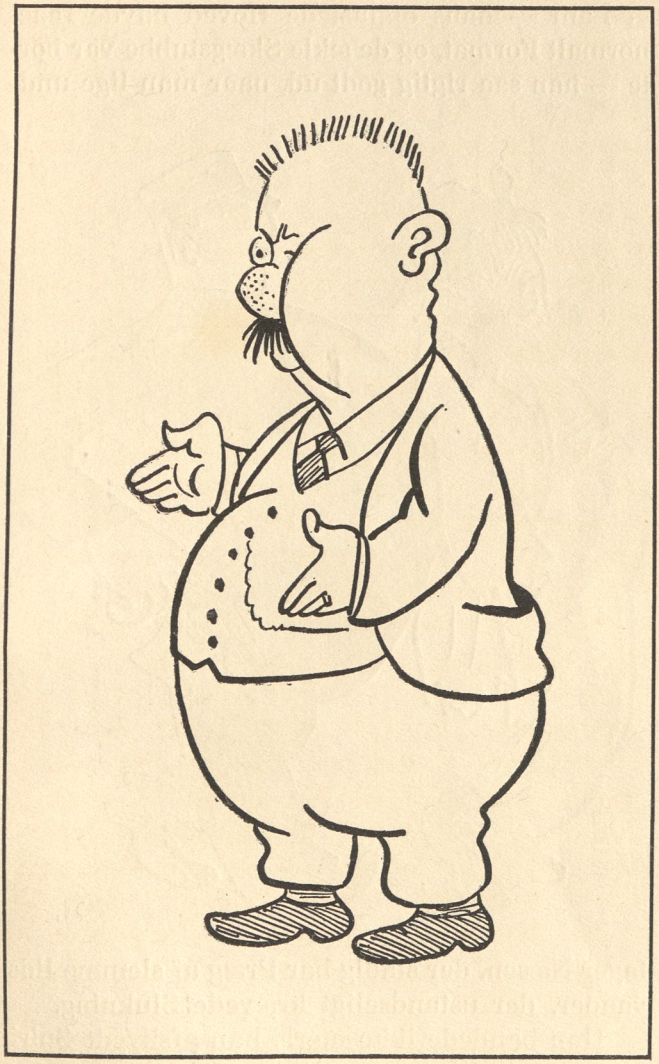

et Lam — hans oppustede Hoved havde faaet normalt Format, og de ækle Skægstubbe var borte — han saa rigtig godt ud, naar man lige und-

tager Næsen, der stadig bar Præg af slemme Ildsvaader, der ustandseligt krævede Slukning.

Han bandede ikke mere, han afskyede Spiri-

tus og gik stilfærdigt omkring og saa mild ud — ja — han mæglede i de smaa Slagsmaal, der altid opstod paa Gadehjørnerne, naar en tre, fire Indianere var troppet op og asede hverandre ind i Ansigtet.

Ingen vidste det mindste om Aarsagen til denne mærkelige Forandring, der var foregaaet med Peter Komfur. —

Og Dagene gik sin triste Gang i den mørke Gade, men Peter var stadig den samme pæne Mand — han arbejdede nu — han gik i Byen for

en Boghandler paa Boulevarden — han saa sit Snit til at kikke i Bøgerne — han læste Robinson Cruso — Homer og Haandbog i Reklame. Han fordybede sig i Geografier og Læsebøger for Mellemskolen.

Om Aftenen sad han paa Biblioteket og læste atter — Peter var i Sandhed ukendelig. Han endte som Højskoleforstander paa en lille Ø og var afholdt af alle sine Elever.

Og ingen vilde nogensinde finde Løsningen paa de to Gaader — Wiegenlied og Peter Komfur — hvis ikke det her kunde oplyses, at Fænomenerne fremkom paa følgende Maade:

Der skete en graa Eftermiddag en styg Ulykke paa aaben Gade, og blandt Tilskuerne var

Wiegenlied og Peter. — Wiegenlied var en følsom og nervøs Natur — Peter var paa Grænsen af Delirium —. Synet af denne rædselsfulde Begivenhed gjorde, at de begge tabte Hovedet — — og da de atter fandt det — var det det forkerte.

Og saaledes fik Wiegenlied Peters Hoved og Peter Wiegenlieds. Ja, saadan kan det gaa — og Tilfældet er maaske slet ikke saa sjældent.

HR. OBERSTEINS NATLIGE VANDRINGER.

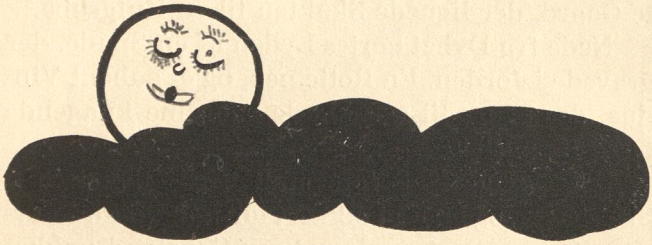

HR. OBERSTEIN var Medlem af Fodsportsforeningen for Søvngængere.

Til daglig var han en pæn, lille Skræder, med Oppresning og Rensning — — men om Natten, og navnlig i de helt mørke Nætter, var han en ganske anden end den lille sædvanlige og melankolske Skrædermand.

Naar Uret paa Notre Dame Kirken i Larslej-

stræde slog Midnatsslag — aabnedes Vinduet ud til Gaarden i den lille Kvistlejlighed, og Hr. Oberstein steg ud — iført lang Natskjorte og røde Filttøfler — paa Hovedet bar han Pulden af en høj Hat, og han havde graa Traadhandsker paa — det var hans Søvngænger-Kostume — thi saaledes var det vedtaget i Foreningens Love.

Sorte Skyer jog uroligt forbi den blege Maane, der af og til kastede et skarpt Lys ned paa Tagstenene, saa de et Øjeblik saa ud, som om de var betrukket med Sølvpapir.

Hr. Oberstein balancerede med stor Sikkerhed hen ad Tagrenden og firede sig uden en Lyd ned ad Afløbsrøret og forsvandt i den lille, sorte Gaard, der lignede Skakten til en Kulgrube.

Nede fra Dybet hørtes Lyden af en Spade, der gravede i Jorden. En Rotte peb, og et aabent Vindue, der af og til smækkede paa sine knagende tørre Hængsler.

Hver evige Nat forsvandt Hr. Oberstein i Skakten — og ligesaa sikkert gik han ud ad Gaardens trange Port med en tung Genstand pakket i en gammel Avis. Han styrede sine Skridt langs de mørke Gader, han holdt sig i Skyggen af Husene, og hans Filttøfler gjorde ingen Støj — den enlige Politibetjent saa ham ikke — og selv om han saa ham, vilde han ikke tro, at nogen gik paa Gaden i det Kostume — men slog det hen som en Hallucination, fremkaldt af Hakkebøf med Løg og Lagerøl.

Nede ved Kanalen standsede den tavse Natte-

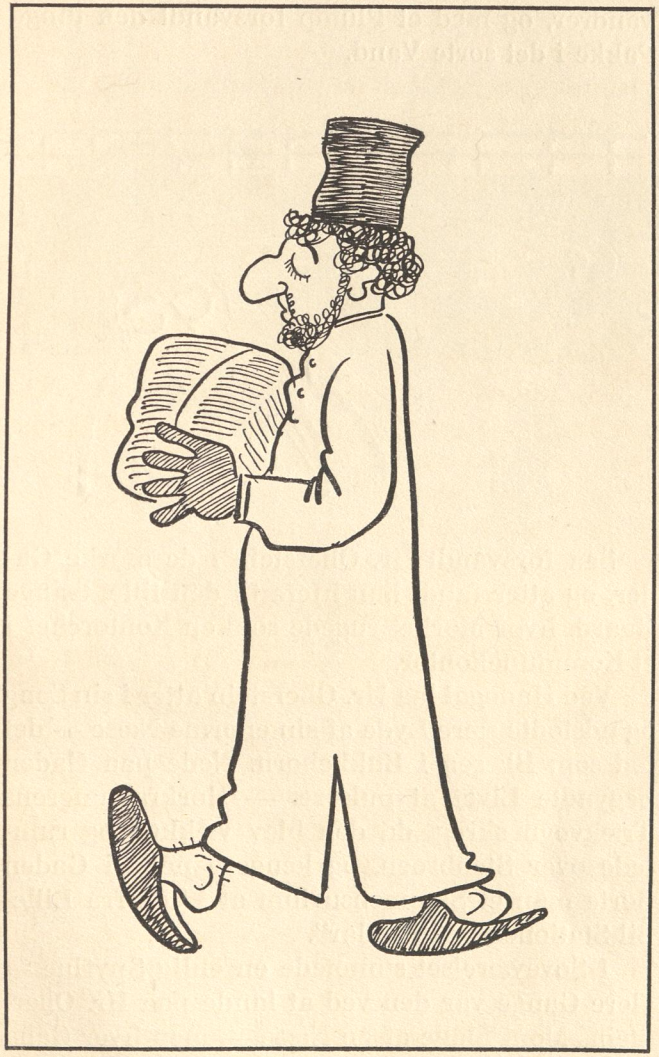

vandrer, og med et Plump forsvandt den tunge Pakke i det sorte Vand.

Saa forsvandt Hr. Oberstein i de mørke Gader, og atter fandt han hjem til den lille, trange Gaard, hvor Mørket rugede som en Kontorchef i et Kommunekontor.

Ved Hanegal laa Hr. Oberstein atter i sin Seng og udstødte sære Lyde af sin enorme Næse — det lød som Blæsen i Bukkehorn. Nede paa Gaden begyndte Livet at pulsere. — Hørkræmmerens Trækvogn skreg, da den blev vækket, og rumlede over Stenbroen, og længere nede i Gaden hørte man et Sammensurium af Lyde fra Lillebil-Stationen "Altid klar".

I Soveværelset summede en enlig Spyflue — flere Gange var den ved at lande paa Hr. Obersteins Mont blanc af en Næse — men hver Gang

blev den pustet bort af et Drøn fra den sovende lille Mand.

Han saa ikke godt ud — Ansigtet var gult, og det store, uldagtige Haar, laa som en sammenrullet Pudelhund over hans lave Pande.

Han lignede Othello til halv Pris.

Saa vaagnede Hr. Oberstein — han vaagnede paa en underlig forsigtig Maade — han aabnede først det ene, saa det andet Øje, og lidt efter lidt dem begge — saa strakte han et langt, haaret Ben ud af Sengen, og Dagen begyndte.

En lang og trist, graa Dag — med Presning af falmede Jakkesæt og en usynlig Lap hist og her.

Pressejernet sydede med en stram Lugt ude

paa det gamle, rustne Gasapparat i det lille bitte Køkken.

Af og til gik han hen til Vinduet og saa paa den graa Himmel.

Han var som en Guldfisk i et Glas — naar den gaar op i Vandfladen og snapper efter Luft.

Man hørte en Dør smække og Knagen i de gamle Trapper — et Steds nede fra Huset lød en vedvarende hul Hoste.

Saa sydede Pressejernet videre, og Hr. Obersteins Dag gik i rundrygget Ensomhed over slidte Studenterbukser.

Da Aftenen kom, tændtes Lysene bag de smaa Ruder — henne i Gaden laa "Mave Jørgensen"s Beværtning med Jaz mellem Bordene.

"The American Boys" Jazband spillede, saa Støjen sprang som splintret Glas ud paa Gaden.

Den røde Glødelampe i Vinduet tændte og slukkede uafbrudt.

Et Par bredhoftede Piger med Ben som Melsække forsvandt fnisende ind i Herligheden — der stod en Taage af Røg og Stank ud fra Døraabningen.

Natten satte sig som en tavs Ravn over Byen — og Oberstein belavede sig til sin Vandring — atter steg han ud i Tagrenden og gled lydløst ned ad Nedløbsrøret — forsvandt i Skakten og dukkede op ude paa det mørke Fortov, bærende en mystisk tung Pakke indpakket i en gammel Avis.

Gennem de stille Gader og ned til Kanalen, hvor Pakken plumpede i Vandet — det sukkede

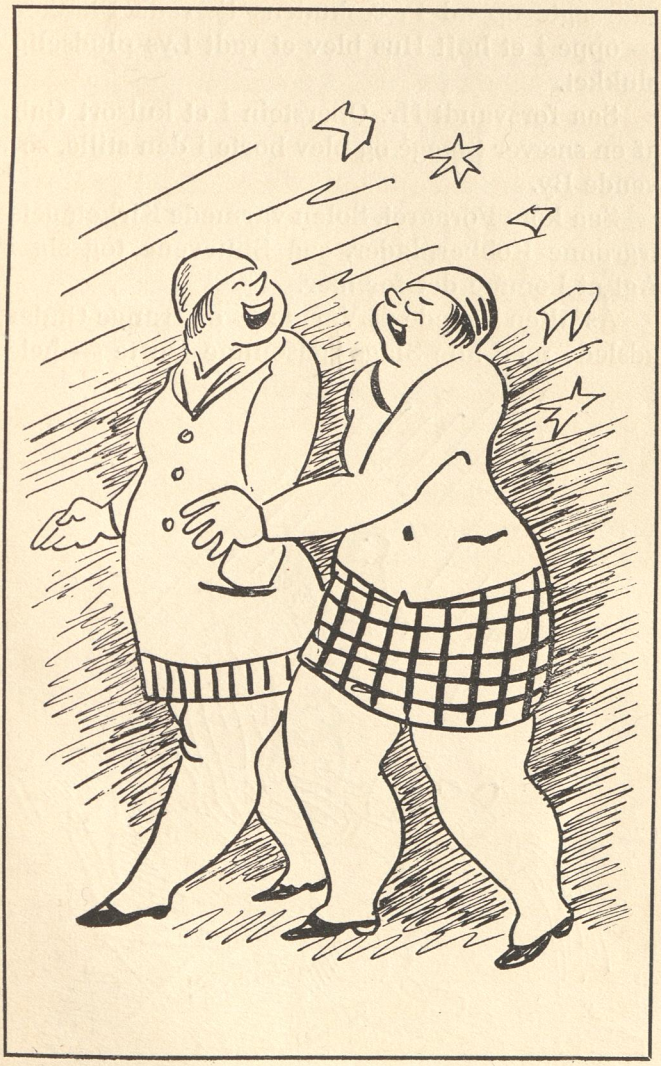

saa sagte op ad Pæreskudens tjærede Planker — oppe i et højt Hus blev et rødt Lys pludselig slukket.

Saa forsvandt Hr. Oberstein i et kulsort Gab af en snæver Smøge og blev borte i den stille, sovende By.

Saa kom Foraaret, Solen varmede Kirketagets irgrønne Kobberplader, saa Spurvene tog sig i Agt at komme det for nær.

Asfalten lugtede af Varme — de trange Gader ødslede med alle Slags sælsomme Dufte — hele

Gaden var i Skjorteærmer, og nede i den dybe Gaard sad Hr. Oberstein i sin lille Have og vandede en lille Rosenbusk, saa lille, at den kunde have siddet i Hjørnet af et Gratulationskort.

En smal Solstribe faldt paa Gavlmuren — den naaede lige at strejfe Hr. Oberstein og hans lille Have — han sad paa en komisk, lille, grønmalet Bænk — var i Skjorteærmer og Kalot.

Over hans blege Ansigt lyste et stille Smil, og de brune, bedrøvede Øjne var milde og inderlige, naar han saa paa Rosenbusken.

Men ingen kendte hans Haves Hemmelighed — ikke engang selv anede han dens Tilblivelse.

Kun Natten kan fortælle om de ensomme Ture, da Hr. Oberstein i Søvne brød Gaardens Brosten op for at kaste dem i Kanalens sorte Vand.

Af Jorden dannede han sin lille Have, og fuldkommen vaagen glædede han sig over sin Rosenbusk og glemte for en lille Tid de blanke Bukseknæ og de falmede Jakker — i sit ensomme lille Paradis.

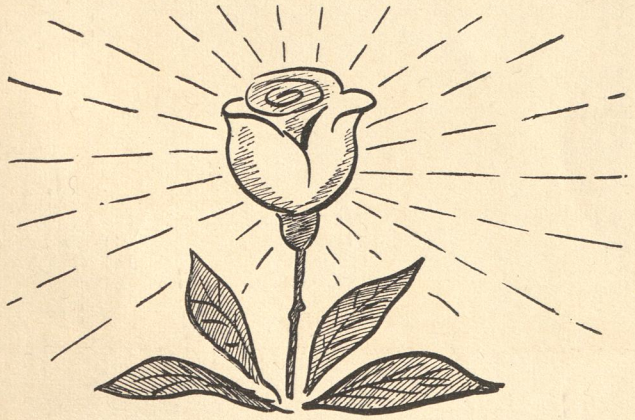

BALLONPARKEN.

Hver Gang Døren gaar i den gamle, tilrøgede Vinstue — duver de spændte Balloner — røde, blaa og violette. Af og til stiger en af dem til Vejrs — hænger under Loftet og suges efterhaanden hen mod Døren — og slipper ud i den klare Luft og forsvinder — en lang, stinkende Hale af Tobaksrøg følger efter.

Der er gaaet mange Balloner i Aar. — Toldassistenten — der kunde saa mange herlige Historier — lettede i August. En Lørdag Eftermiddag — herlig skinnende i blaaviolet — hævede han sig fra den blankslidte Stol og duvede ud under Himmelhvælvet. — Saa var han borte. —

I to Dage var der Alvor ved Bordet — Ballonerne fyldtes langsomt, Cognac, Whisky og Portvin dryppede som Taarer ned ad de kobberblanke Kinder — en Nybegynder havde sat sig paa

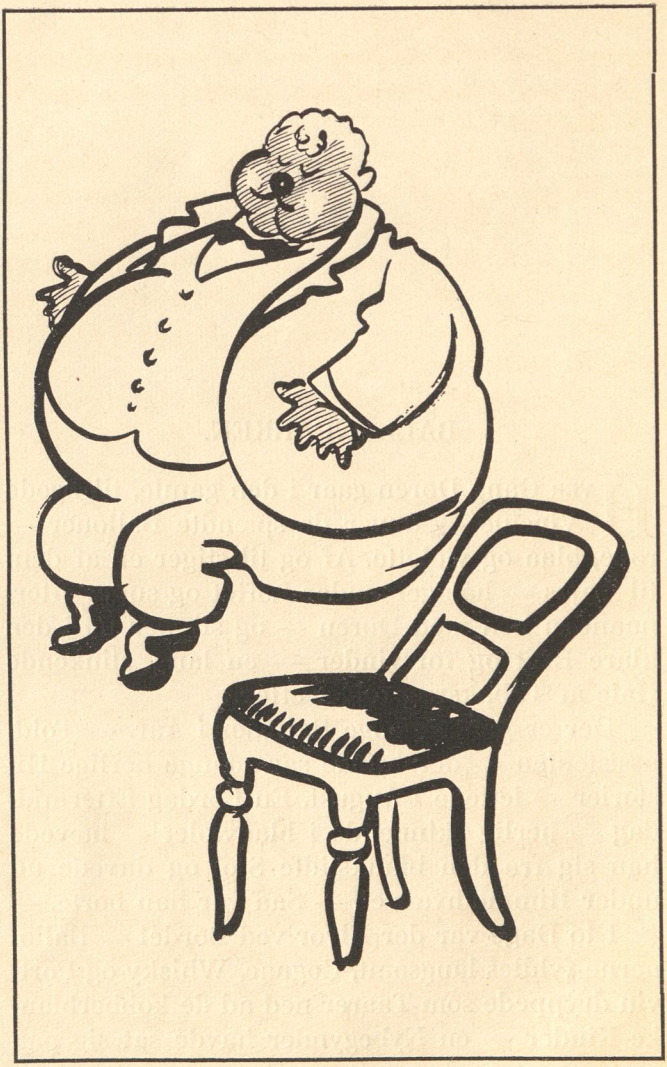

Toldassistentens Stol — og saa begyndte hans Eventyr — klar til Start — ork — der kunde gaa lang Tid, inden Ballonen lettede — — han var Rom-Mand.

En sen Aften forsvandt den tykke Maler — brun som en Bøf — steg han mod Loftet og forsvandt ud ad Døren, da Skuespiller Ofte med et Brag plejlede sine udtraadte Støvler ind i Stuen — Maleren saa sit Snit og forsvandt i den graa, disede Aftenluft — højt over Byens Tage. Men ingen lagde Mærke dertil.

Skuespillerens Ankomst satte Temperaturen op — Tjeneren arbejdede asmatisk og tænkte ubevidst paa at købe Flipper af større Nummer. Skuespilleren var Sherrymand — mere for at være original — senere mødtes alle i Whiskyen — Bassinet var fuldt af snøftende Kentaurer, og de malede Druer paa Væggen lignede Præparater fra en illustreret Lægebog. Saa punkterede en Ballon midt i det Hele — det var Repræsentant i Babyudstyr Guttermand — han sprang med et Knald og væltede en Tønde — hvorpaa der med sørgmodige Bogstaver stod malet Old Por — det øvrige var slidt bort af Kontorchef Skraldes venstre Knæ — (Stamgæster slider paa Inventaret).

Der laa Guttermand og var pludselig helt stille — han stirrede op paa den mærkelige Plet i Loftet som altid var Samtaleemnet — den lignede et Landkort — men selv drevne Geografer som Papirhandler Straks og Faktor Bumle —

kunde ikke finde ud af dets Beliggenhed paa Verdenskortet — — — men der var heller ingen, der saa paa Pletten — de stirrede paa Gutter-

mand og flød ud i Sentimentaliteter — én bad om et Glas Vand — og var lige ved at begaa Selvmord — men den rystende Haand frelste ham — han fik fat i Whiskyen og var reddet. Det var et Ballonuheld — én maa være kommet for nær med en brændende Cigar — man yndede helst, at Ballonen tog Vind og forsvandt —.

Fra Guttermands venstre Vestelomme grinede en koralrød Fyldepen og en kanariegul Pencil, samt to bleggraa Cigarer — det var Strandingsgods nu — der var saa stille, at man hørte hans Lommeur dikke nede i Vestelommen, hvor det i

lang Tid havde følt sig generet af tre Menthollakrids-Pastiller, der i svedende Afmagt havde sluttet sig sammen til en Klump og lagt sig til Hvile i Lommefnuggen. Reporteren var den første, der rørte paa sig — han gik som paa et Skibsdæk i stiv Kuling — han pejlede Telefonboksen og det lykkedes ham ved et Uheld at gaa lige derind —.

Saa gik Livet atter sin Gang i Ballonparken — Tjeneren sad i det lille mørke Rum ved Siden af Buffetten og dampede af — og lidt efter lidt faldt han til Ro i Flippen.

Det summede ude i de tilrøgede Stuer — en ensartet Brummen som Maskinen i en stor Damper — af og til en Latter, der evigt og altid endte i Hosten.

Det daglige Liv gik sin Gang.

Rentier Podagra gled sidelæns forbi — han saa altid ud som om han saa igennem to Akvarier — elskelig var han i sit Kendskab til Lokaliteterne — af og til svævede han oppe under Loftet — men altid lykkedes det at faa ham trukket ned igen, og stak han Fødderne bag om Stolebenene, kunde han holde sig til Stolen saa længe det skulde være. Han var en stor Vinkender og blev tit anvendt af Politiet, naar det gjaldt at konstatere Aargangen af en Rødvinsplet eller om det var Madeira eller Sherry, der havde været i et Glas, der senere i en Aarrække havde været brugt til Hattelak.

Hans nærmeste Ven var Redaktør Gruble — en ejendommelig Mand, der altid sagde bitre og

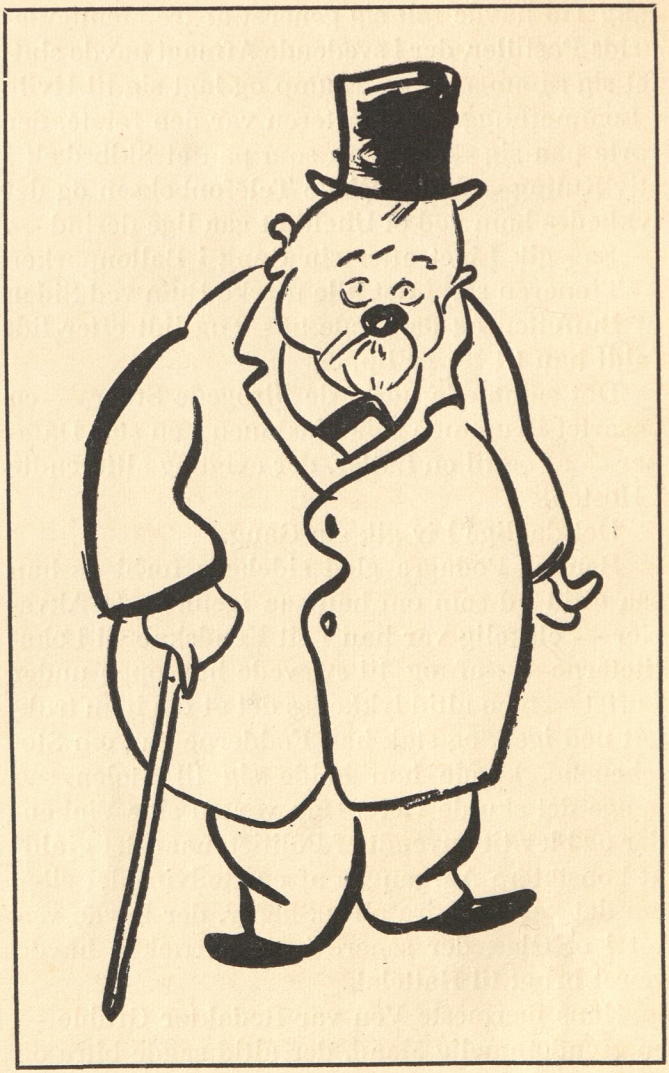

dybsindige Ord om alt og alle — egentlig uden at vide af det — han havde et spidst Hoved — men var til Gengæld platfodet — saa han holdt Balancen — — det kunde hænde, at de to gamle Venner kom i en hidsig Disput om et eller andet, der havde staaet i Grubles Blad — det frygtede "Skandalen" — men Rentier Podagra var den, der kom sig først og medens Gruble endnu dirrede, saa Skeen i hans Romtoddy spillede Udtog af Balletten Valdemar — sad Podagra og stirrede gennem sine to Akvarier — og naar han mellem fire Slørhaler fik Øje paa Gruble — sagde han — Du, Gruble, der er den Forskel paa os to, at jeg ved alt!

Saa blev der ikke talt mere om det —. Men endelig en Dag lettede Podagra og Gruble — det var en hed Julidag — Stenbroen stegte alt hvad man satte paa den — Byens Kobbertage dryppede som gloende Hagl ned i Hovedet paa Folk — men ingen mærkede det — for det var saa varmt i det hele taget.

Isværket kogte.

Nede i Vinstuen var der køligt — aldrig havde Solen vovet sig derind — kun henad Eftermiddagen kunde den lige finde paa at strejfe en herlig tærnet Strømpe paa en skotsk Whisky-Plakat, der hang i Vindueskarmen. —

De to Venner vilde følges ad et Stykke — nærmest for at stive hinanden lidt af i den vanskelige Færdsel der midt paa Dagen i en saakaldt Storstad. Men de kom ikke ret mange Skridt, da

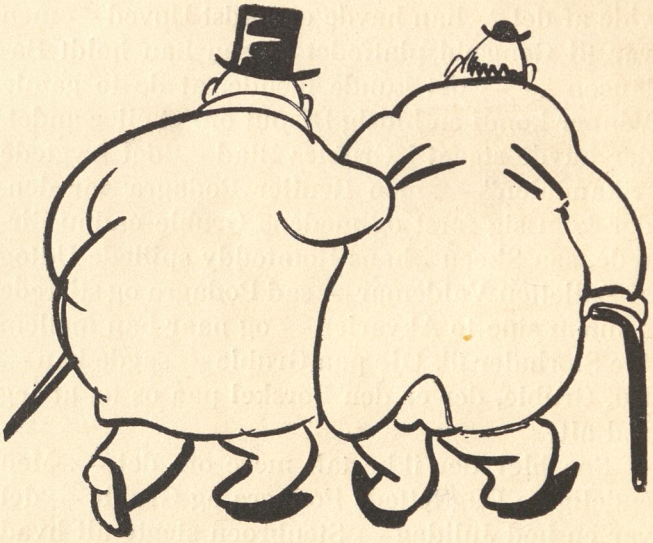

Heden gjorde sin Virkning — de hævede sig som et Par skønne Montgolfierer op over Hustagene — Podagras Vest straalede i utallige Fedtpletter som var den illumineret med kulørte Lamper og Grubles mægtige Plader lignede, set fra neden, to normale Spiseborde — — de holdt hinanden under Armen og steg højere og højere i den varmedirrende Luft — ingen lagde Mærke dertil — det var tidt et Par Balloner stak af fra Tivoli.

Tjeneren i Vinstuen stod og saa efter dem — længe stod han og missede med Øjnene op mod Solen — — tilsidst forsvandt de.

Og saadan vil de alle forsvinde, tænkte den gamle Tjener — han nød aldrig andet end Skibsøl.

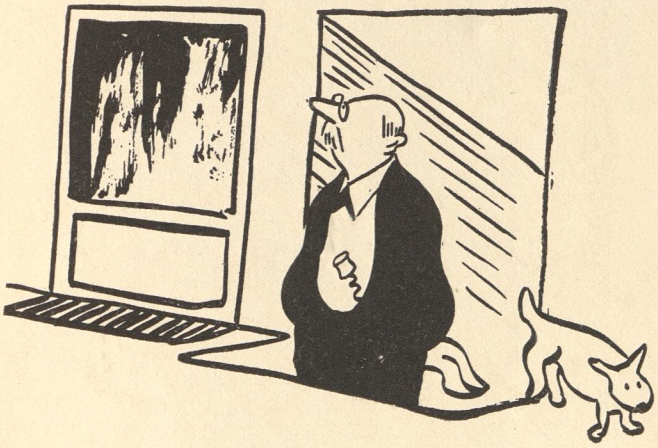

JOSEPH FORTÆLLER —

Den lille Bog, hvori Joseph har samlet et Udvalg af sine Historier, med Gudrun Egebjergs sikre og spillende muntre Illustrationer, er præget af et Lyssyn, en Optimisme, som er til god og gavnlig Opmuntring. . . . . .

Ligesom der er Mennesker, der sætter os i slet Humør, og Mennesker, der opmuntrer os og giver os frisk Mod, er der Bøger, der gør os triste, Bøger, som gør os gladere. Man lukker »Joseph fortæller« med et Smil. Han taler om de mangfoldige smaa og store Ting, som forbitrer os Livet. Men han gør det paa sin egen Manér, saa vi synes, at det gaar nok alligevel. — Den lille Bog vil blive budt velkommen i mange Hjem.

Kr. 3.00. („Nationaltidende".)

JESPERSEN OG PIOS FORLAG

SPECIALBOGTRYKKERIET SOFUS PETERSEN & H. P. HANSEN KØBENHAVN